

Ένα κάθε μήνα.

Στίς δεκαπέντε τοῦ Αύγουστου γιορτάζουμε τή μεγάλη γιορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί ἀπ' τήν ἀρχή τοῦ μηνός, σάν προανακρούσματα αὐτῆς τῆς γιορτῆς, ψάλλουμε τούς δύο παρακλητικούς κανόνες στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Μέσα σ' αὐτούς τούς κανόνες βλέπουμε ζωγραφισμένο τό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Πρόσωπο γεμάτο ὁμορφιά καί χάρη, γεμάτο λάμψη, περισσότερη ἀπ' τόν ἥλιο. Εἶναι **«τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ»**. **Μεσίτρια καί προστάτρια καί ταχινή βοήθεια** τοῦ κάθε πιστοῦ. **Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί βασίλισσα τῶν οὐρανῶν**. Αὐτή τή μεγίστη γυναίκα, πού κατέχει τά **«δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος»**, τήν Θεοτόκο, γιορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε.

Ἄλλά τί θά πεῖ γιορτάζω καί πανηγυρίζω τήν μνήμη τῆς Θεοτόκου ἢ καί ἄλλων ὁποιοῦνδήποτε Ἁγίων;

Σκοπός τῆς κάθε γιορτῆς εἶναι: Ἡ ὑψωση τοῦ Ἁγίου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ λατρεία τοῦ Ἁγίου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ γνώση τοῦ Ἁγίου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, νά δοξασθεῖ, νά λατρευθεῖ, νά γίνει γνωστό τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

Ὅταν γιορτάζεται ἡ Θεοτόκος ἢ ἕνας Ἅγιος, τότε δοξάζεται ἡ Θεοτόκος ἢ ὁ Ἅγιος αὐτός, ἀλλά ταυτόχρονα δοξάζεται καί ὁ Θεός. Ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας: **«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»**. Οἱ γιορτές, λοιπόν, ἔχουν παμμέγιστη ἀξία, γιατί ἀποτελοῦν σπουδαῖα χρονικά σημεῖα τῆς ζωῆς μας. Ἀποτελοῦν σταθμούς τῆς μνήμης τοῦ Θεοῦ καί τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ! Ὅπως κατὰ τίς ἐθνικές γιορτές καί ἐπετεῖους ἀνανεώνεται, ἀναζωπυρώνεται ἡ ἀγάπη γιά τήν πατρίδα, ἔτσι καί στίς θρησκευτικές γιορτές ἀνανεώνεται ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ.

Γιά τή γιορτή τοῦ Πάσχα, στήν Παλαιά Διαθήκη, εἶχε πεῖ ὁ Θεός, ὅτι **«θά εἶναι «εἰς μνημόσυνον αἰώνιον»**. **Θά τρῶτε ψωμί ἄζυμο, πικρά χόρτα καί ἀρνί ψημένο, χωρίς νά τοῦ σπάσετε τά κόκαλα. Καί ὅταν σᾶς ρωτήσουν τά παιδιά σας, «γιατί κάνουμε ἔτσι πατέρα»; θά τοῦς ἀπαντήσετε: «Βρισκόμασταν, ὡς λαός στήν Αἴγυπτο. Μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ Θεός, περάσαμε τήν Ἐρυθρά θάλασσα καί ἤρθαμε στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας Χαναάν...»**. Δηλαδή, θά τοῦς πεῖτε ὅλη τήν ἱστορία τοῦ λαοῦ καί τήν προστασία τοῦ Θεοῦ. Σέ ἕναν, ἐπίσης, ψαλμό εἶναι γραμμένο: **«Σχολάσατε καί γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμί ὁ Θεός»**. (Ψαλμ. ΜΕ΄ 11) Ἀφῆστε κάθε ἀσχολία καί περισπασμό, καί μέ ἡρεμία μάθετε ὅτι, ἐγώ εἶμαι ὁ κραταιός Θεός. Σάν νά μᾶς λέει: Θέλω νά μέ μάθετε, νά μέ γνωρίσετε.

Ἐπειδή, λοιπόν, οἱ γιορτές ἔχουν πολλή ἀξία, βλέπουμε στήν Παλαιά Διαθήκη, νά νομοθετεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός γι' αὐτές. Πῶς, δηλαδή, θά γιορτάζουν. Μέ διάφορες θυσίες, προσευχές, ὕμνους, λιτανίες καί λοιπά. Δευτερονόμιο ΙΣΤ΄

Σήμερα τό κέντρο τῆς κάθε γιορτῆς καί πανηγυριοῦ εἶναι ἡ **Θεία Λειτουργία**. Εἶναι οἱ ὕμνοι, τό κήρυγμα, ἡ **Θεία Κοινωνία**. Θά ἔρθουμε στό Ναό, θά ἀκούσουμε τούς ὕμνους τῆς γιορτῆς στόν ὄρθρο, θά ἀκούσουμε τό κήρυγμα, θά προετοιμασθοῦμε γιά τή Θεία Κοινωνία. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο τιμοῦμε καί γιορτάζουμε τόν κάθε ἅγιο, τή

Θεοτόκο, τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό. Ὅτιδήποτε ἄλλο συμβαίνει, εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ καί πρόκειται γιά διαστροφή τῆς γιορτῆς.

Τόν 4^ο αἰώνα μ. Χ., πρὶν 1.600 χρόνια, ὁ μέγας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὀδύρεται γιά τήν κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε τότε κατά τίς γιορτές καί λέει: **«Εὐχῶν ὁ καιρός τῶν ἑορτῶν, καί ὕμνων καί ὠδῶν πνευματικῶν. Οὐ μέθης, αἰεὶ μὲν, μάλιστα δέ ἐν ἑορταῖς. Ἐορτὴ γάρ γίνεται οὐχ ἵνα ἀσχημονοῦμεν, οὐχ ἵνα ἀμαρτήματα συνάγωμεν, ἀλλ' ἵνα καί τὰ ὄντα ἀνέλωμεν».** Ὁ καιρός τῶν ἑορτῶν εἶναι εὐκαιρία, γιά προσευχές καί ὕμνους καί πνευματικές ψαλμωδίες. Δέν εἶναι καιρός γιά μεθύσια, πάντοτε δέν πρέπει νά μεθοῦμε, ἰδιαίτερα ὅμως κατά τίς ἑορτές. Ἡ ἑορτὴ γίνεται, ὄχι γιά νά κάνουμε ἄσχημες πράξεις οὔτε νά συσσωρεύουμε ἀμαρτίες. Ἀλλά κι αὐτές πού ἔχουμε, νά τίς ἐξαλείψουμε.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ὁμιλεῖ κατά τή γιορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί μεταφράζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης: **«Πρέπει οἱ χριστιανοὶ νά ἑορτάζουν, ὄχι μέ γλέντια καί πανηγύρια, καθὼς συνηθίζουν νά κάμνουν οἱ ἐθνικοὶ εἰς δημοτελεῖς πανηγύρεις, μέ τρυφήν καί σπατάλην, ἀλλὰ θεϊκῶς καί πνευματικῶς. Ὅχι κοσμικῶς καί φιληδόνως, καθὼς ὁ κοσμοκράτωρ διάβολος βούλεται, ἀλλ' ὑπερκοσμίως καί ἀγγελικῶς. Ὅχι συσταίνοντας χορούς, ὄχι παιχνίδια παίζοντες, καί λέγοντες τραγούδια ἄσεμνα. Ὅχι φιλεύοντες τὰς πέντε αἰσθήσεις μέ τὰ ἡδονικά ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα εἶναι πρόχειροι ὁδοὶ καί εἴσοδοι εἰς τὴν ἀμαρτίαν».**

Θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ἀγαπητοί μου, πὼς οἱ πιό βρώμικες καί πιό ἀμαρτωλές μέρες εἶναι οἱ ἀργίες, οἱ Κυριακές καί οἱ γιορτές! Δέν εἶναι κρίμα;! Δέν εἶναι πραγματικὴ διαστροφή τοῦ σκοποῦ τῶν γιορτῶν; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει νά ξεχωρίζουμε τίς μέρες, γιά νά τίς ἀγιάζουμε, κι ἐμεῖς, κατά ἀπαράδεκτο τρόπο, τίς κάνουμε πιό ἀμαρτωλές.

Καταντήσαμε τίς γιορτές μία τυπολατρία. Βεβαίως, ἐρχόμαστε στὰ πανηγύρια καί αὐτό δείχνει κάποια εὐσέβεια. Ὅμως **πὼς ἐρχόμαστε; Τί κάνουμε; Πὼς συμπεριφερόμαστε;** Ἐτσι ὅπως συμπεριφερόμαστε δείχνει ὅτι, δέν ξέρουμε νά εὐσεβοῦμε πραγματικά. Πανηγυρίζουμε, ἀλλὰ κακῶς πανηγυρίζουμε. Ἐορτάζουμε, ἀλλὰ κακῶς ἑορτάζουμε. Καί τό βλέπουμε αὐτό: **Εἶναι καιρός νηστείας,** κι ἐμεῖς τρῶμε δημοσίως κρέατα, γλεντοῦμε μέ φαγοπότια καί πιοτά, μέ μεθύσια καί ἀσωτίες. **Εἶναι καιρός πνευματικῆς περισυλλογῆς.** Κι ἐμεῖς κάνουμε βόλτες μέ τίς ὥρες, μέ ντύσιμο ἄσεμνο καί ἄμετρα προκλητικό. Οἱ γυναῖκες τοῦ παλιοῦ καιροῦ πού ἐκδίδονταν, θά ντρέπονταν ἀντικρῦζοντας τό σημερινό ντύσιμο κοριτσιῶν καί γυναικῶν. **Εἶναι καιρός γιά ὕμνους καί ὠδές πνευματικές, καιρός πού ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας τίς παρακλήσεις.** Ἐμεῖς τραγουδοῦμε τραγούδια κοσμικά, χορεύουμε χορούς ξετσίποτους, κάνουμε ξενύχτια, προβαίνουμε σέ σαρκικές ἀμαρτίες.

Καί μέ ὅλο αὐτό τό γλεντοκόπι, μέ ὅλη αὐτὴ τὴν ἄσωτη καί ἀμαρτωλὴ κατάσταση, λέμε ὅτι γιορτάζουμε τὴν Παναγία! Τὴν ἀγνή Θεοτόκο, τὴ σεμνὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀσκητικὴ γυναικεῖα προσωπικότητα, τὴν ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ, τὴν ὑπάκουη στό Θεό!

Μήπως ὅλα αὐτὰ πού κάνουμε εἶναι παρωδία γιορτῆς; Μήπως στὴ θρησκευτικότητά μας καί στὴν πνευματικότητά κάτι δέν πάει καλά; Μήπως δέν ξέρουμε τί γιορτάζουμε; Φοβοῦμαι μήπως μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔρθει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅπως παλαιὰ διὰ τοῦ προφήτου Ἠσαΐου, καί μᾶς πεῖ: **«Τὰς ἑορτάς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ**

μου». (Α΄ 14) Τίς γιορτές σας τίς μισεῖ ἢ ψυχὴ μου. Λόγω τοῦ ἄσχημου τρόπου πού τίς γιορτάζουμε. Ἐπειδὴ τίς ἔχουμε διαστρέψει.

Σέ ἕναν ἄλλο προφήτη, τόν Ἀμώς, λέγει ὁ Κύριος τὰ ἐξῆς φοβερὰ: **«Τίς ἔχω μισήσει τίς γιορτές σας, τίς ἀπωθῶ, δέν τίς θέλω, δέν θέλω νά μυρίσω τίς θυσίες τῶν πανηγυριῶν σας».** (Ἀμώς Ε΄ 21) **«Θά μεταστρέψω τίς γιορτές σας σέ πένθος καί τίς ψαλμωδίες σας σέ θρήνο, ἐπειδὴ ἀτιμάζετε τίς γιορτές μου».** (Ἀμώς Η΄ 10) Καί οἱ λόγοι αὐτοῖ τῶν προφητῶν ἐκπληρώθηκαν, βγήκαν ἀληθινοί πολλές φορές.

Ἐμεῖς αὐτές τίς ἡμέρες θά γιορτάσουμε τήν ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, τόν θαυματουργό Ὅσιο Νικάνορα, τήν πανάχραντη Παναγία μας. **Πῶς θά γιορτάσουμε; Πῶς θά πανηγυρίσουμε; Μήπως θά πρέπει νά κάνουμε κάποια αὐτοκριτική;**

Μποροῦμε νά ἀλλάξουμε τήν κατάσταση, νά τή διορθώσουμε. Ὄταν ἔρχεται μία μεγάλη γιορτή, νά προετοιμαζόμαστε κατάλληλα, μέ ἐξομολόγηση, μέ νηστεία, μέ προσευχές, μέ σεμνότητα, μέ ταπείνωση. Νά προσέχουμε τή ζωή μας. Νά συμμετέχουμε στό τραπέζι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, στήν Θεία Κοινωνία.

Νά μελετοῦμε τή ζωή τοῦ Ἁγίου ἢ τῆς Θεοτόκου. Νά δοξάζουμε τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μέ τήν εὐσεβῆ ζωή μας. Νά τόν λατρεύουμε σωστά, νά αὐξάνουμε τή γνώση μας γιά τόν Θεό. Ἡ κάθε γιορτή, τό κάθε πανηγύρι, νά εἶναι ἀφορμή γιά ἀγιασμό. Νά μὴν εἶναι ἀφορμή γιά ἁμαρτίες.

Γιορτάζουμε τήν Θεοτόκο, γιά νά θυμηθοῦμε τήν Θεοτόκο, γιά νά μιμηθοῦμε τήν Θεοτόκο!

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου